

Naša Minka.

4. Gospodov god.

Meseca junija je sopraznik sv. Janeza Krstnika, in takrat obhaja g. župnik Janez svoj godovni dan. Gospod župnik je ljubil otroke, zato so tudi njegovi mladi farančki prihajali na ta dan k njemu in mu voščili večjo in manjšo srečo, kakor pač otroško srce premore.

»Mama, Kožarjeva Anica bo pa šla gospodu župniku srečo voščiti. Še jaz naj grem! Mama, ali smem?«

»Ti si še premajhna, Minka. Drugo leto pojdeš.«

»Mama, bom pa samo majhno srečo voščila. Kar majhno srečo me naučite. Prav majhno. Gospod župnik bodo dajali podobice. Pa jo bom vam prinesla, pa vaša bo, ker me bodete naučili. Mama, no!«

In Minka je uprla svoje proseče oči v mamo in prosila in govorila, dokler ni popolnoma omečila že itak mehkega maminega srca. Pa so jo mama pričeli učiti. Kolikrat je ponavljala:

»Velečastiti gospod župnik!
Sem deklica mlada,
voščila bi rada,
voščila ne znam,
pa rok'co podam.«

Pride slednjič zaželeni dan. Že stopa Minka proti župnišću; tam pri cerkvi sreča Kožarjevo Anico. Ravno prav! Sedaj se prav gotovo ne bo nikoogar bala. Voščiti pa tako zna.

»Čakaj, Anica, bom jaz povedala, kako bom voščila!«

»Le povej!«

Minka pove svoje kratko voščilce.

»Sedaj bom pa še jaz tebi povedala; moje je pa težje. Le poslušaj:

»Drobno moje je srce,
v drobnem srcu želji dve:
Koder vaša noga hodi,
angel božji naj vas vodi;
ko pa pride enkrat smrt,
naj vam bo svet' raj odprt.
To želi iz srca vdana
Kožarjeva hčerka Ana.«

Po tem kratkem pomenku gresta naprej. Anica potrka. Ko gosdod župnik začuje drobno otroško trkanje, stopi k vratom in jih odpre.

»No, deklici, kaj pa vedve? Kaj bi rada ti, Minka, pa ti, Anica?«

»Voščiti sem prišla.«

»Jaz tudi.«

»No dobro, le povej svoje voščilce. — No, Minka, začni.«

Minka pa molči. Malo se je prestrašila, zakaj pri gospodu župniku je bilo več drugih gospodov, ki so prišli čestitat za god, pa ni znala začeti.

»No, Minka, le povej. Saj vem, da znaš!«

»Naj pa Anica pove! Saj sem Anici že povedala, kako bom voščila. No, Anica, pa ti povej!«

Gospod župnik je vedel, kje Minko čevelj žuli, zato pa reče Anici: »No, pa ji malo pomagaj, no.«

Anica prične: »Velečastiti gospod župnik!«

»Sedaj pa že znam,« reče vmes Minka in pove svoje voščilce.

»No, Anica, sedaj pa še ti.«

Ali vsled Minkine pozabljivosti in zbežanosti še bolj zbežana Anica ne more najti nobene besede. Minka ji pa ne more pomagati, ker ima Anica težje voščilo. Dvakrat začne, pa se ji dvakrat zopet ustavi. Ne gre in ne gre.

»No, je že dobro, no, samo da si prišla,« jo reši iz zadrege blagi gospod župnik in seže v miznico, kjer je hranil krasne podobice za svoje ljubljence. Vsaki deklici po eno podobico. Minki Marijo, Anici pa sv. Ano.

Če se je tudi to pot voščilo malo spakedrilo, zato ni bila nevoljna ne ena ne druga. Bo pa drugič bolje. Podobico je pa le dobila Anica kakor Minka. Kako je pa tudi grdo, če 'so otroci za vsako, še tako majhno stvar jezni drug na drugega! Ali ni res?

I. E. Bogomil.

